

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.185/2013/7. szám

A Debreceni Ítéltábla az előbb dr. Gazsó Tibor ügyvéd, majd dr. Holp András ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve ny.-i (cím) lakos felperesnek - a dr. Helmeczy László ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 6.P.20.477/2012/20. számú ítélete ellen az alperes által 23., a felperes által 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, mellőzi az alperes kötelezését perköltség fizetésére a felperes részére.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 108 740 (Egyszáznolcezer-hétszáznegyven) forint általános forgalmi adót tartalmazó 553 610 (Ötszázötvenháromezer-hatszázöt) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy 8 nap alatt leletelezés terhével rójon le az iratoknál 6 130 (Hatezer-egyszázharminc) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes 1996 áprilisától tagja, s ezen időponttól 2008. október végéig egyben ügyvezetője is volt az alperesnek.

Az alperes 1995 októberében alakult négy tag tulajdonossal, fő tevékenysége állattenyésztés, ezen belül tejtermelés, tejfeldolgozás, növénytermesztés. Állatállománya 2002-ben 1 044 darabos volt, abból 497 darab tehén. A kft. saját földterülettel nem rendelkezett ebben az évben, de 294 hektár szántót bérelt. Ezen a területen takarmány kukoricát termelt, melyet az állatállomány etetéséhez takarmányként hasznosítottak. Saját termelésű takarmány kukoricájuk mellé 14 179 000 forint értékben takarmányt vásároltak, melynek tárolására 2002-ben egy betonozott takarmánytárolót építettek.

Az alperes 2002-ben, s az azt megelőző időben is nyereségesen gazdálkodott, működése stabil volt. Fejlesztéseket is megvalósított, ezek forrása részben pályázat útján, részben

hitelek közül állt rendelkezésére. 2002. évi mérlegadatai között rövid lejáratú kötelezettségként 23 303 616 forint volt nyilvántartva, ennek 2 929 813 forintos kamatával együtt. 2002. december végén a cégnek 85 000 000 forintot meghaladó pénzkészlete volt.

2002. december 31-i keltezéssel az alperes felvásárlási jegyet állított ki a felperes nevére, mely szerint tőle 1 840 mázsa kukoricát vásárolt fel, áfával növelten 4 327 680 forint összegben. Az időszaki pénztárjelentésébe e napon feltüntették a pénz kifizetését, s ugyanezen pénzüsszeg befizetését is, arra tekintettel, hogy 2002. december 31-i keltezéssel kölcsönszerződést foglaltak írásba, mely szerint a felperes, mint kölcsönadó, az alperes, mint kölcsönvevő részére 4 327 680 forint tagi kölcsönt biztosított, azzal, hogy annak visszafizetési határideje 2003. december 31. Az okiratot a felperes, mint kölcsönadó és mint az alperest képviselő ügyvezető is aláírta. 2003. december 29-én kelt, fénymásolatban rendelkezésre álló, a felperes által az előzőhöz hasonlóan kettős minőségben aláírt okirat szerint a kölcsön visszafizetési határideje 2005. december 31., azzal, hogy a tőkeösszeg után az adós immár 10 %-os mértékű kamatot is tartozik fizetni a kölcsönadó részére.

2002. évben a felperes kukoricát nem értékesített az alperes részére, annak ellenértékét a kft. neki nem fizette meg, ezt az összeget a felperes nem adta kölcsön a cégnek.

Az alperes a felperes által kiállított felvásárlási jegy és kölcsönszerződés dokumentációját lekönyvelte és azt 2002-ben rövid lejáratú kötelezettségei között nyilvántartotta. A 2002. évi beszámolójának elfogadásakor, a 2003. május 27-i taggyűlés a mérlegadatokat jóváhagyta. A jóváhagyott mérlegadatok között 26 000 000 forint kölcsön kapott pénz összege is szerepel, azonban arról a taggyűlés nem kapott tájékoztatást, hogy ezt a kölcsönt a kft. kitől, mikor, milyen módon kapta.

Az alperes 2008. december 31-ig a rövid lejáratú kölcsöntartozásait 18 191 000 forint összeggel nyilvántartotta, majd 2009-ben az 5 éves elévülési időre tekintettel azokból leírt 14 433 000 forintot.

2002-ben az alperesnél, illetőleg az ugyancsak a felperes ügyvezetése alatt álló, az alperessel együtt egy cégcsoporthoz tartozó más cégeknél - így a **gazdálkodó szervezet1**-nél, a **gazdálkodó szervezet2**-nél - tagsági, illetőleg alkalmazotti viszonyban álló személyek részére a felpereshez hasonlóan kukorica értékesítéséről szóló felvásárlási jegyet állítottak ki az alperesnél, noha e személyek ebben az esztendőben kukoricát nem értékesítettek az alperes részére. A felvásárlási jegyen szereplő összeget részükre sem fizette ki az alperes, ám 2002. december 31-i keltezéssel kölcsönszerződésről szóló okirat került kiállításra, melyben a magánszemélyek által az alperes részére kölcsönadott összeg megegyezett a felvásárlási jegyen feltüntetett összeggel. Kölcsönt azonban e személyek sem adtak az alperesnek, tényleges pénzmozgásra az ő esetükben sem került sor.

A felperes ügyvezetői tisztségének megszűnte után 2009 tavaszán kérte az alperestől a kölcsönszerződésben írt 4 327 680 forint visszafizetését, az alperes azonban elévülésre hivatkozással ezt megtagadta.

A fizetési meghagyással indult eljárásban a felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 4 327 680 forint általa nyújtott tagi kölcsön visszafizetésére. Hivatkozott arra, hogy követelése nem évült el, mert az alperes minden évben a taggyűlés által jóváhagyott mérlegében ezt a tartozást elismerte, s e tény az elévülést megszakította.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását, s a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a követelés elévült, ám érdemben is vitatta annak megalapozottságát, állítva, hogy a felperes 2002-ben nem értékesített kukoricát a cég részére, így az ennek ellenértékét sem fizette meg, ebből következően pedig a felperes ezt az összeget tagi kölcsönként nem folyósíthatta a részére. Hangsúlyozta, hogy a 2002. december 31-i keltezéssel kiállított okiratok valótlan tartalmúak, azok mögött valós gazdasági esemény nem történt.

A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság P.20.091/2011/18. számú ítéletében a keresetet elutasította azzal az indokolással, hogy a felperes követelése elévült.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.850/2011/4. számú végzésével hatályon kívül helyezte, s az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Határozata indokolásában kifejtette, hogy az akkor rendelkezésre álló adatok szerint a felperes 2002-ben kukoricát értékesített az alperes részére, amiért megillette volna annak vételára, ám e tartozás jogcímét a felek egyező akarattal kölcsöntartozásra módosították, s e novációnak törvényi akadálya nem volt. Megítélése szerint a taggyűlésnek az éves beszámolót jóváhagyó határozata a tagi kölcsön elévülését megszakította, ezért a felperes keresetét érdemben kell elbírálni, amellyel kapcsolatban az alperes tartozás elismerésére tekintettel őt terheli annak bizonyítása, hogy tartozása nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető vagy a szerződés érvénytelen. Végzésében a felek fellebbezési eljárási költségét a felperes oldalán 359 700, az alperes oldalán 100 000 forintban állapította meg.

A folytatódó eljárást követően meghozott ítéletében az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, az alperest kötelezte arra, hogy fizessen meg a felperesnek 15 110 forint perköltséget.

A határozata indokolásában kifejtette, hogy a peres felek közötti kölcsönszerződés létrejöttét teljes bizonyító erejű magánokirat tanúsítja, amellyel szemben az alperest terhelte az ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében is kiemelt bizonyítási kötelezettség.

Rögzítette, hogy az alperes álláspontja szerint, amellet, hogy az okiratok mögött valós gazdasági események, pénzmozgás nem történt, az ügylet célja az volt, hogy a kft. az akkor hatályos jogszabályok alapján úgynevezett kompenzációt igényelhessen az államtól. A felperes az alperes védekezésével szemben állította, hogy 2002-ben integrált kukoricatermesztést végzett bérelt területen, ám azt, hogy hol, milyen összegért bérelt földet, nem tudta megjelölni, a kiállított felvásárlási jegy valós voltát alátámasztó mérlegelési jegyet becsatolni nem tudott, ilyen mérlegelési jegyek az alperesnél sem voltak

fellelhetők, holott más, a cég részére kukoricát valóban értékesítő személyek esetében ezek az okiratok rendelkezésre álltak.

A felperes által becsatolt, előadása szerint a 2002. évi kukoricatermesztés tényét igazoló számlákkal kapcsolatban rámutatott, hogy azokról nem volt megállapítható, hogy az iratokon feltüntetett mezőgazdasági szolgáltatás ténylegesen mit foglalt magában, mely területen végezték el, milyen egységáron, milyen növényi kultúra termesztése során.

Kiemelte, hogy az alperes egyik tagja, **T. M.** 2005-ben pert indított a kft-vel szemben tagi kölcsön visszafizetése iránt, s követelését ugyancsak 2002. december 31-i, az alperes részére kukorica értékesítésről szóló felvásárlási jegyre, s az ezen jogviszonyt nováló kölcsönszerződésről szóló okiratra alapozva terjesztette elő. Az eljárás a Nyíregyházi Városi Bíróságon P.20.277/2005. számon volt folyamatban, s annak során felperes úgy nyilatkozott, hogy ezen okiratok valós tartalommal nem bírnak, mert nem történt 2002-ben kukorica beszállítás **T. M.** részéről az alpereshez, így valótlan adatokat tartalmaz az egyébként általa, mint ügyvezető által is aláírt kölcsönszerződés. A felvásárlási jegyen szereplő összeggel megegyező kölcsönszerződés megkötésére azért került sor, hogy a termelési költségek elszámolásra kerülhessenek és a termeléshez kapcsolódó állami támogatás - kompenzációs felár - igénybe vehető legyen.

Figyelembe vette **N. M., M. S., Nné Cs. K., és F. M.** tanúk azon vallomását, mely szerint a nevükre kiállított felvásárlási jegyek valótlan tartalmúak, s az előbbi két tanú vallomása szerint a nevükre szóló kölcsönszerződés is fiktív.

Értékelte az általa is meghallgatott, egyszersmind a Nyíregyházi Városi Bíróság előtt folyt perben is tanúvallomást tevő személyek - **Sz. S., L. A., M. F. K., Áné dr. P. Zs., id. M. F., Sz. Mné** - előadását, akik a **T. M.**-féle perben felperes nyilatkozatával egyező tartalmú vallomást tettek, állítva, hogy 2002. évben adtak el kukoricát az alperes részére, míg jelen eljárásban egybehangzóan úgy vallottak, hogy mind a felvásárlási jegy, mind a kölcsönszerződés valótlan tartalmú, részükről kukorica értékesítésre az alperes felé nem került sor. Az ellentétes tartalmú vallomások közül az utóbbiakat tekintette hitelesnek, elfogadva valamennyi tanú azon magyarázatát, hogy 2005-ben az alperes érdekét szem előtt tartva vallottak, mert egyfelől féltették munkaviszonyukat, másfelől bíztak abban, hogy az okiratban levő összeget jutalomként kifizetik részükre.

Jelentőséget tulajdonított **P. Sné** nyilatkozatának, aki 2009-től kezdődően könyvelője az alperesnek, kiemelve, hogy a tanú hiányolta a felvásárlási jegy alapbizonylatául szolgáló mérlegelési jegyeket, továbbá hangsúlyozta, hogy a felvásárolt kukoricának - amennyiben azt az alperes valójában megvásárolta a felvásárlási jeggyel rendelkező személyektől - készleten kellett volna lenni, ott azonban nem volt. Nem volt fellelhető a cég iratai között olyan taggyűlési határozat, amivel jóváhagyták volna a kölcsönszerződést. A cég pénzügyi helyzetét tekintve indokolatlan volt a kölcsönvétel, a kompenzációs felárat az alperes vissza is igényelte az államtól.

E tanú vallomásával egyezően nyilatkozott dr. **K. J.**, aki a cégnél előadása szerint igazságügyi könyvszakértést végzett.

Mindezen bizonyítékokat összességükben értékelve az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes 2002-ben nem foglalkozott kukoricatermesztéssel, kukoricát nem adott el az alperesnek, a felvásárlási jegy valótlan tartalmú, a felek között kölcsönszerződés nem jött létre, mert az alperesnek nem volt szüksége pénzre, a felperesnek pedig nem volt kukorica leadásból származó bevétele, holott ő azt jelölte meg kizárólag a kölcsön forrásának, ezért a keresetet elutasította.

Megállapította, hogy az alperest perköltség címén 274 808 forint ügyvédi munkadíj illetné meg az ítéletvégzésében meghatározott 100 000 forinton túl, ezzel szemben a felperes javára elszámolandónak találta az ítéletvégzésében meghatározott 359 700 forintot, így a kettő különbözetének megfizetésére kötelezte az alperest.

Az ítélettel szembeni fellebbezésében az alperes a határozat perköltséggel kapcsolatos rendelkezésének megváltoztatását és a felperes perköltség fizetésére való kötelezését kérte. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a keresetet teljes egészében elutasította, így a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében őt, mint pernyertes felet illeti a perköltség.

A felperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, s keresete szerinti határozat hozatalát indítványozta. Kifejtette, hogy a hatályon kívül helyezett ítéletében az elsőfokú bíróság már megállapította a kölcsönszerződés peres felek közötti létrejöttét, azt az ítéletvégzés is érvényesnek találta, s rámutatott, hogy követelésének jogcíme kölcsön, nem pedig vételártartozás. Álláspontja szerint, noha a bizonyítási kötelezettség az alperesé volt, ő csak azzal kapcsolatban terjesztett elő indítványokat, hogy kölcsöntartozása nem keletkezett. Megítélése szerint, a bizonyítási kötelezettségének az alperes nem tett eleget. Úgy vélte, hogy a Nyíregyházi Városi Bíróság és a Nyíregyházi Törvényszék által is meghallgatott tanúk vallomását a bizonyítékok sorából ki kell rekeszteni, mert nem kétséges, hogy a tanúk valamelyik perben valótlan nyilatkozatot tettek, ám az, hogy melyik vallomásuk a valós tartalmú, nem dönthető el. Hivatkozott arra, hogy **P. Sné** alaptalanul hiányolta a mérlegelési jegyek meglétét, ugyanis az alapszabvány a felvásárlási jegy, amely valós tartalmú. Mérlegelési jegy ennyi év távlatából az ő rendelkezésére már nem áll, s az a tény, hogy az alperes sem tudta azokat bemutatni, nem jelent egyet azzal, hogy soha nem is léteztek ilyen iratok. Kifogásolta, hogy dr. **K. J.** előadása szerint igazságügyi könyvszakértést végzett, ám e tevékenységét nem dokumentálta, az írásbeli szakértői véleményét a tanúvallomása nem pótolhatja. Hangsúlyozta, hogy nem szakértői kompetencia annak megállapítása, hogy a peres felek közötti kölcsönügylet fiktív-e vagy sem. Lényegtelennek vélte, hogy az alperesnek szüksége volt-e kölcsönre 2002 végén. Mindezekből következően álláspontja szerint téves az az ítéletbeli megállapítás, hogy nem volt forrása az általa nyújtott kölcsönnek, ezzel szemben az alperes bizonyítékai nem elégségesek annak megállapítására, hogy tartozása nem áll fenn.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ügy érdemét illetően az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezett ítéletében az elévüléssel kapcsolatos álláspontja miatt nem is vizsgálta, hogy létrejött-e a peres felek között a kölcsönszerződés, s e tárgyban az ítéletvégzés sem foglalt állást. Meglátása szerint a bizonyítékok összessége alapján helytálló a törvényszék

azon álláspontja, hogy a kölcsönszerződés tartalmában valótlan, fiktív. Hangsúlyozta, hogy a felperes az ügyvezetése alatt álló cégcsoportban rendszert csinált a perbelivel azonos ügyletekből, s az egyik ilyenrel kapcsolatos perben meghallgatott két tanú egybehangzóan nyilatkozott arról, hogy a cégcsoport **k.-i** telepe volt az egyetlen hely, ahol a leadott terményt mérlegelhették, ám a felperes részére 2002-ben ilyen nem történt. Megjegyezte, hogy az alperes azért nem tudott mérlegelési jegyeket becsatolni a felvásárlási jegyek alapbizonylataként, mert mérlegelés nem történt, ilyen okiratok nem voltak.

Az ítélet tábla a felperes fellebbezését alaptalannak, az alperes fellebbezését alaposnak találta.

Az elsőfokú bíróság az ítélet tábla hatályon kívül helyező végzésében adott iránymutatásnak eleget tett, a bizonyítási eljárást annak érdekében folytatta, hogy tisztázza, 2002-ben volt-e valós gazdasági esemény az okiratokkal tanúsított események mögött. Ennek során egyértelművé vált, hogy a számos magánszemélyt és több céget érintő szövevényes ügyet teljes körűen, minden részletre kiterjedően átlátni lehetetlen, az e perben szereplők cselekedeteiről, magatartásáról általános véleményt alkotni képtelenség.

Tény, hogy azok a tanúk, akiket a Nyíregyházi Városi Bíróság a **T. M.** által az alperes ellen indított perben és a jelen eljárásban a törvényszék is meghallgatott, homlokegyenest ellenkező tartalmú vallomást tettek, amikor korábban úgy nyilatkoztak, hogy 2002-ben adtak le kukoricát, most pedig állították, hogy a felvásárlási jegyek, illetve a kölcsönszerződések valótlanok.

Rajtuk kívül azonban e per felperese sem ugyanazokat állította annak idején a kft. ügyvezetőjeként tett tanúvallomásában, mint ebben az eljárásban: „Mivel a 2002. évben nem volt ilyen integráció, én nem is dönthettem el azt, hogy kinek a nevére, milyen mennyiségű kukorica, milyen összegben kerüljön rá a felvásárlási jegyre.” (Nyíregyházi Városi Bíróság P.20.277/2005/11. számú jegyzőkönyv 8. oldal), „egyetlen egy alkalommal volt integrált termelés, mégpedig az általam említett paradicsomtermelés”, „egyébként kukoricát nem is kell integráltan termelni, mert nincs olyan feltétel, ami a kukorica esetében az integrált termelést indokolná” (az előzőekben felhívott jegyzőkönyv 10. oldala). Ezzel szemben a jelen perben a felperes határozottan állította, hogy 2002-ben integrált kukoricatermelést folytattak (P.20.091/2011/6. jegyzőkönyv 2. oldal), bérlet területen, ám sem a bérbe adó személyét, sem a termelés helyszínét megnevezni nem tudta. Elvárható lett volna tőle, hogy ezeket az adatokat a több év eltelte ellenére is elő tudja adni. Nyilvánvalóan más volt azonban az érdeke a két eljárásban, nyilatkozatai ezért nem harmonizálnak egymással.

Az elsőfokú bíróságnak a rendelkezésére álló bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján mérlegelnie kellett, s ezt kivételes alapossággal meg is tette. A tanúvallomásokat egyenként és összességükben, valamint az okirati bizonyítékokkal összevetve értékelte, az ebből levont következtetéseivel, indokaival az ítélet tábla teljes mértékben egyetért, azokat megismételni nem is kívánja.

Azzal kapcsolatban, hogy valóban történt-e kukorica értékesítés az alperes részére 2002. év végén, fontos nyilatkozatot tett **P. Sné**, amikor hangsúlyozta, hogy a 2002. december 31-i keltezésű felvásárlási jegyeken szereplő terményeknek ezen a napon készleten kellett volna lenniük, azonban ilyen mennyiségű készlettel az alperes nem rendelkezett, még saját mennyiséggel együtt sem maradt annyi termény a készleten, mint amennyit felvásároltak a felvásárlási jegyek alapján (P.20.477/2012/7. számú jegyzőkönyv 29. oldal).

A mérlegelési jegyek - melyek **P. Sné** vallomása szerint a felvásárlási jegyek alapbizonylatai - nem állnak rendelkezésre azon termelők esetén, akik a felperes szerint az integrált kukoricatermelésben részt vettek, míg más, kukoricát értékesítők kapcsán fellelhetők voltak az alperes könyvelésében, ám elvileg nem kizárt, hogy a felperes állításának megfelelően, esetleg az alperes hanyagsága eredményeként hiányoznak, így ezt a tényt nem lehetett perdöntőnek tekinteni.

Az ítélet tábla megítélése szerint a két eljárás során ellentétes tartalmú nyilatkozatot tevő tanúk vallomásának értékelésekor az sem hagyható figyelmen kívül, hogy mostani vallomásukkal gyakorlatilag lemondtak arról, hogy a szerződésben írt kölcsönkövetelésüket az alperessel szemben érvényesíthessék, azaz egyértelmű, hogy e perbeli előadásuk közvetlen érdekeiket nem szolgálta. A munkahelyük megtartása, mint a nyilatkozatukat motiváló körülmény és az előadás tartalma közötti összefüggés ezzel szemben nem egyértelmű. Osztja az ítélet tábla az elsőfokú bíróság álláspontját: e tanúk ebben a perben tettek valós tartalmú vallomást.

Összességében a bizonyítékok törvényszék általi mérlegelése az ítélet táblát meggyőzte, s maga is arra a következtetésre jutott, hogy 2002-ben a felperes és társai nem értékesítettek integrált kukoricatermelésből származó terményt az alperesnek, a felvásárlási jegy nem valós gazdasági esemény alapján készült, így a kölcsönné való novációnak alapjául semmi nem szolgált.

Az elsőfokú bíróság akkor is helyesen járt el, amikor elsődlegesen annak felderítése érdekében folytatta le a bizonyítási eljárást, hogy a peres felek között jött-e létre érvényes szerződés. Az érvénytelenségi perekben felmerülő egyes eljárásjogi kérdésekről szóló 2/2010. (VI.28.) PK vélemény 6/a) pontja szerint ha a fél a keresetében semmisségi okra hivatkozik, a bíróságnak elsőként azt kell vizsgálnia. A bíróság csak ennek eredménytelensége esetén térhet át a fél által felhozott megtámadási okok vagy egyéb igények megalapozottságának vizsgálatára. A bíróság először a szerződés létrejöttével vagy létre nem jöttével kapcsolatban felmerült kérdésekről határoz, illetve elsőként vizsgálhatja a hivatalból észlelt semmisségi ok fennállását. Az adott esetben ez azt jelentette, hogy a törvényszéknek elsősorban azt kellett vizsgálnia, hogy a nováció alapjául szolgáló adásvételi szerződés a peres felek között létrejött-e. Mivel e tekintetben arra a következtetésre jutott, hogy szerződés a felek között nem jött létre, az okirattal igazolni vélt kölcsönszerződés tartalmával, a „kölcsönadó” rendelkezésére álló anyagi forrással, a „kölcsönvevő” kölcsön felvételét motiváló pénzügyi helyzetével kapcsolatosan vizsgálnia nem is kellett, az ezzel összefüggő előadások, megállapítások a per elbírálása szempontjából irrelevánsak.

Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben helyesnek találta.

Ugyanakkor alapos az alperes fellebbezése. A felperes részben sem lett pernyertes abból az okból, hogy az alperes elsődleges védekezését az ítéltábla nem találta helytállónak, s az annak figyelembevételével hozott, keresetet elutasító első fokú ítéletet hatályon kívül helyező végzésében megállapított a felperes javára perköltséget. Ez ugyanis csak pernyertessége - illetve részleges pernyertességnél ennek arányos része - esetén lenne elszámolható részére. Ahogyan az alperes hangsúlyozta, a felperes teljes egészében pervesztes lett, keresetét a bíróság elutasította, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes alperes részére perköltség fizetésére. Perköltségként az ítéltábla az alperes képviselőjének munkadíját és az alperes által lerótt fellebbezési illetéket számolta el. A munkadíj összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdése alapján határozta meg az alábbiak szerint: a pertárgyértékre - 4 327 680 forint - figyelemmel az elsőfokú eljárásra megilleti az alperest 216 000 forint és ennek 27 %-a, 58 320 forint általános forgalmi adó címén, továbbá az ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében megállapított 100 000 forint, melyből a díj 78 740 forint, az áfa 21 260 forint, végül a fellebbezési eljárás kapcsán 108 000 forint díj és 29 160 forint áfa.

Az alperes a fellebbezésére 36 000 forint illetéket rótt le a fellebbezéssel érintett érték után felszámítandó 42 130 forinttal szemben, a különbözetet - 6 130 forintot - 8 nap alatt leletezés terhével kell pótolnia.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

D e b r e c e n, 2013. május 23.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Kocsis Ottília s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -